

DURMUŐ ONGUN

KÖR SİMYACI

cürmümü madenlerle katlayan bu terazinin kanatlarında
eritilmiş kalay döküyorum içime bir nehrin soğuk çalkantısında
ilk kez açılan bir kapının çizik gıcirtısında, bulup ben sesimi
ağartıyorum kuşluk vakti bir maşrapanın pas tutan sisini
pişmanlıklarını mağarada besler bir ergen tedirginliği ile
çattığım kaşlarımı bileylerim aynada, buz tutan heykellerime.
müzmin titreyişlerini soluyarak göğre parmaklarımın,
katrana tekrarlar gözlerim ucu açık günlerimi

ve boş kovanlardan sızar kızıl bir bakır gibi körlüğüm
ne kadar baksam uzayan bir karanlıktır gördüğüm.